

Lov indskrænket sig til med Hensyn til Sagførernes Pligter i Hovedsagen at henholde sig til den bestaaende Lovgivning, og med Hensyn til Overholdelsen af Sagførernes Pligter i Hovedsagen at henvisse til det almindelige Strafsansvar og den almindelige Retsforfølgning. Men dette er efter Ministeriets Opfattelse ikke tilstrækkeligt. Sagførerne have ikke blot i deres Virksomhed at holde sig Loven efterrettelige, men som offentlige Funktionærer, der arbejde i Retspleiens Interesse, have de den utvilsomme Pligt i deres Virksomhed som Sagførere baade at udvise et saadant hæderligt og paalideligt Forhold, at de Private i selve Stillingen som Sagfører kunne finde den tilstrækkelige Garanti for med Tryghed at kunne betro dem Omsorgen for deres vigtigste Interesser, og tillige den ligesaa utvilsomme Pligt ikke at misbruge deres Stilling til at fortrædige Modparten udover, hvad Retsforfølgningens Natur og fornønstige Diemed kræver. Det er heraf en Følge, at en Sagførers Forhold kan være utilbørligt og bør kunne foranledige Indskrænkning fra en offentlig Myndighed, uden at der fra hans Side behøver at være foretaget nogen Handling, der kvalificerer sig til Påtale af den almindelige Straffemyndighed. Men fordi Sagførernes Kaldelse ikke længer foregaar i de Former, hvori ellers Udnavnelsen til offentlig Funktionær foregaar, bør Sagførerne, da de dog maa erkendes at være offentlige Funktionærer, ikke undrages den Disciplinarmyndighed, som ellers Statens Embeds- og Bestillingsmænd ere underlagte, om den end efter Omstændighederne bør bevæge sig i andre Former end det disciplinære Tilsyn, der gjælder for andre Embeds- og Bestillingsmænd. I Overensstemmelse med, hvad der finder Sted i de store Kulturlande, har derfor det af Processkommissionen udarbejdede ovennævnte Udkast foreslaaet indført en Organisation af Sagførerstanden gennem Oprettelsen af Sagførersamfund, i Spidsten for hvilke staae Sagførerraad, der blandt andet navnlig har at vaage over, at Sagførerne i deres Virksomhed undgaa ethvert uhæderligt Forhold og som derfor ere udrustede med en vis Disciplinarmyndighed.

Efter Justitsministeriets Mening er der ikke tilstrækkelig Grund til at oppebje Forhandlingerne om Retsreformen for i Forbindelse med en saadan eventuel Reform af hele Retspleien at søge at faae raadet Bod paa de Mangler, som have vist sig at klæbe ved den nuværende Ordning af Adgangen til at udøve Sagførervirksomhed, og som netop for Tiden gjøre sig stærkt gjældende. Man har tværtimod ment, at det vilde være lige meget i det Offentliges, Publilums og Sagførernes Interesse, at man snarest muligt søgte at skaffe Lovskraft for en efter den nuværende Retsordning afpasset, og med den fornødne Myndighed udrustet Organisation af Sagførerstanden, hvis Pligt og Ret det skulde være at værne om Sag-

førerstandens Interesser i Almindelighed, og særligt at vaage over og opretholde dens Hæderlighed ved at skride ind mod ethvert uhæderligt eller utilbørligt Forhold fra en Sagførers Side. I det man med Hensyn til den nærmere Gjennemførelse af denne Tanke, hvorved man i det Væsentlige har henholdt sig til de Bestemmelser, som ere bragte i Forflag i det ovennævnte Lovudkast, henviser til de nedenstaaende Bemærkninger, skal man iøvrigt med Hensyn til de i nærværende Lovforflag indeholdte enkelte Bestemmelser bemærke følgende:

ad § 1.

De i Paragrafen opstillede almindelige Betingelser for Afgang til Sagførervirksomhed afvoje, naar her bortse fra den i Slutningen af § 29 optagne Forfrist, der nedenfor vil blive omtalt, kun fra de ifølge § 1 i Lov af 26de Mai 1868 fordrede deri, at man har troet at burde sætte Aldersgrænsen til 30 Aar, medens den nu er 25 Aar. Man er ved denne Forandring gaet ud fra, at Stillingen som Sagfører, naar de Pligter, som den paalægger, fuldt ud skulle fyldestgøres, kræver en Modenhed og Livserfaring, der, naar Bestikkelse skal kunne foredræ som en Ret, ikke i Almindelighed og for alle Individuers Bedkommende vil kunne paaregnes opnaaet tidligere end med det 30te Aar.

I §§ 2-6 ifr. med § 15, indeholdes de særlige Betingelser, der udfordres for at opnaa Bestikkelse til de forskellige Arter af Sagførervirksomhed. I det man bemærker, at man ogsaa her i det Væsentlige har troet at maatte henholde sig til de nu gjældende Regler, skal man indskrænke sig til at fremhæve de enkelte Ændringer i stræpende Retning, som Ministeriet har ment at maatte bringe i Forflag. Medens den Tid, i hvilken en Sagførers fuldmægtig efter den nu gjældende Ret skal have gjort Tjeneste som saadan for at opnaa Bestikkelse enten som Overrets- eller Underrets sagfører er 3 Aar, har man foreslaaet Tiden sat til 5 Aar. Allerede det at kræve en Alder af mindst 30 Aar for overhovedet at kunne erholde Sagførerbestikkelse vil faktisk medføre, at Sagførers fuldmægtige maa gjøre Tjeneste i længere Tid end 3 Aar, inden de kunne nedsatte sig som Sagfører, men det maa, uafhængigt heraf ogsaa erkendes, at en Uddannelsesetid af 3 Aar er for kort, naar der ved den skal fremstafes Garanti for, at virkelig Forretningssygtighed er erhvervet, særligt naar Hensyn tages til, at en stor Del af Sagførerne ikke have nogen udstrakt Virksomhed, samt til at der hyppig ikke i de første Aar gives de Paagjældende et saadant Vederlag, at det kan antages, at Fuldmægtigens hele Arbeidskraft er stillet til Principalens Raadighed.

Derhos har man — foruden at man for at vedligeholde Ligheden mellem de tvende Afgangsvæie til Sagførervirksomheden ligeledes for